

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko D. K., A. N. i K. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwani D. K., A. N. i K. R. złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 13 czerwca 2017 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 marca 2016 r., którym zasądzono od nich solidarnie na rzecz powoda W. C. kwotę 100 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

W skardze wskazano wprawdzie, że jest ona wywiedziona w „w imieniu powoda”, a nie pozwanych, ale Sąd Najwyższy wobec wyraźnego oznaczenia zakresu zaskarżenia i wylegitymowania się umocowaniem pozwanych przez pełnomocnika, który podpisał skargę, uznał to za oczywistą omyłkę.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty, gdyż postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszeń przepisów prawa procesowego (art. 321 § 1, art. 233 i art. 235 k.p.c.) oraz prawa materialnego (art. 74 § 1 i 2 k.c.). Ich następstwem miało być bezpodstawne przyjęcie umowy pożyczki jako podstawy rozliczeń stron.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości

ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Uzasadnienie przyczyny jest niezwykle lakoniczne i w istocie uniemożliwia dokonanie wnioskowanej kontroli zasadności skargi. Niemniej zauważyć należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że postanowienie art. 74 § 2 k.c. nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania ze względu na fakt uprawdopodobnienia zawarcia umowy na piśmie (art. 74 § 3 k.c.). Przyjęta kwalifikacja prawna czynności stron mieści się w granicach podstawy faktycznej powództwa i znajduje potwierdzenie w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarga w tej części zawiera polemikę z ustaleniami faktycznymi oraz z oceną dowodów, która z uwagi na związanie podstawą faktyczną rozstrzygnięcia jest niedopuszczalna (art. 398³ § 3, art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj